

Agricultural Policies in OECD Countries: Monitoring and Evaluation 2007

Summary in Finnish

OECD-maiden maatalouspolitiikka: valvonta ja arviointi 2007

Suomenkielinen tiivistelmä

- *OECD-maiden maatalouspolitiikassa* esitetään ajan tasalla olevia arvioita OECD-alueen maataloustuesta sekä maatalouspolitiikkojen maakohtaista analyysiä.
- Raportista käy ilmi, että vaikka maatalouden valtiontuki on laskenut OECD-alueella 1980-luvulta lähtien, se on edelleen merkittävä, joskin maiden välillä on suuria eroja.
- Raportissa käsitellään myös maatalouspolitiikassa hiljattain tapahtunutta merkittävää kehitystä, mukaan lukien muutokset Euroopan yhteisessä maatalouspolitiikassa (CAP) ja Japanissa ja Koreassa tapahtuneet muutokset, sekä Yhdysvaltain ja Sveitsin maatalouspolitiikan mahdollisia tulevia kehityssuuntia.

Vuonna 2006 maatalouspolitiikkoja toteutettiin maataloustuotteiden voimakkaammilla maailmanmarkkinahinnoilla ja Yhdysvaltain dollarin jatkuneella heikolla kurssilla. Kotirintamalla uudistuksiin liittyi tukien suurempi erottaminen Euroopan unionissa kertamaksusuunnitelmien avulla. Korea ja Japani hyväksyivät molemmat hiljattain politiikan uudistamisesta, ja Yhdysvalloissa on ehdolla uusi maataloutta koskeva lakiehdotus, joka korvaisi nykyisen maatalouspolitiikkaa koskevan Farm Bill -lain. Monissa maissa kehitellään politiikkaa biopolttoainetuotannon edistämiseksi. Jatkuviissa neuvotteluissa Dohan kehityssuunnitelman muodostumiseksi ei tähän mennessä ole päästy sopuun suurista puheista huolimatta, ja monenkeskinen kauppapolitiikkatilanne ei ole juurikaan muuttunut.

Maatilojen bruttotulojen arvioitujen tukiosuuden saajien määrä OECD-alueella (% PSE) laski vuosien 1986–88 ja 2004–06 välillä keskimäärin 38 %:sta 29 %:iin. Koko OECD-alueella tuottajatuen taso on muuttunut kuitenkin vain vähän vuoden 1990 jälkeen. Viimeisimmän jakson aikana tuen myöntämistavassa tapahtui kehitystä – luovuttiin järjestelyistä, jotka liittyivät tiettyjen tuotteiden tuotantoon. Mittavasta vähennyksestä huolimatta tuotantoon liitetyt järjestelyt muodostavat edelleen valtaosan useimpien maiden tuottajatuesta. Myös selkeästi määritettyihin tavoitteisiin ja edunsaajiin pyrkivät politiikat ovat kehittyneet rajallisesti. Poliitiikkojen parempi kohdistaminen lisäisi niiden tehokkuutta kotimaan tavoitteiden saavuttamisessa sekä parantaisi tehokkuutta ja läpinäkyvyyttä.

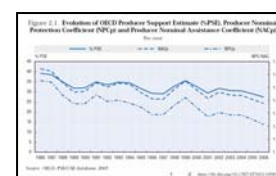
Joistain leikkauksista huolimatta OECD:n maatalouspolitiikka on edelleen tukikeskeistä

Vuonna 2006 OECD-alueen tuottajatuen arvioitiin olevan 268 miljardia Yhdysvaltain dollaria tai 214 miljardia euroa, ja oli 27 % maataloustulosta. Tuen osuus maatalon tuloista on pienentynyt vuosina 2004–06 suhteessa vuosiin 1986–88. Yhdessä maatalouden yleisille palveluille, kuten tutkimus, infrastruktuuri, tarkistus, markkinointi ja mainonta, suunnattujen tukien kanssa maataloussektorin kokonaistuki (% TSE) vuosina 2004–06 oli 1,1 % OECD:n BKT:stä. Tämä on alle puolet vuosien 1986–88 keskiarvosta, jolloin vastaava luku oli 2,5 %.

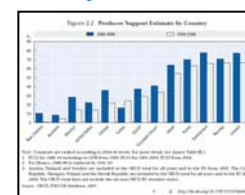
Tuen suuruudessa on edelleen suuria eroja maiden välillä

Vaikka tuen osuus on laskenut vuosien 1986–88 tasosta, maiden välillä on edelleen suuria eroja tuen suuruuden suhteen. Vuosina 2004–06 tuottajatuki Uudessa-Seelannissa oli noin 1 % ja Australiassa 5 % maatalon tuloista. Yhdysvalloissa ja Meksikossa vastaava luku oli 14 %, Kanadassa 22 % ja Turkissa 24 %. Euroopan unionissa tuen suuruus oli 34 %, viisi prosenttia yli

[Kaavio 2.1. Arvioitu OECD:n tuottajatuen kehittyminen \(% PSE\), nimellinen suojauskerroin \(NPCp\) ja nimellinen apukerroin \(NACp\)](#)

[Kaavio 2.2. Arvioitu tuottajatuki maittain](#)

OECD:n keskitason. Japanissa tuen osuus oli 55 % maatalan tuloista ja Islannissa, Norjassa, Koreassa ja Sveitsissä yli 60 %.

Tuen vähentämisen suhteen maat ovat eri vaiheissa

Vuosien 1986–88 jälkeen tuottajatuen prosentuaalinen osuus maatalan tuloista on laskenut eniten Kanadassa, Meksikossa (vuosien 1991–93 jälkeen) ja Uudessa-Seelannissa. Maissa, joissa tuen osuus on suuri, suurimmat leikkaukset on tehty Islannissa, Sveitsissä ja Japanissa. Maatalouden kokonaistuen osuus BKT:stä on myös laskenut kaikissa OECD-maissa. Turkin kokonaistuen suuri osuus heijastaa suurta maataloussektoria ja suhteellisen alhaista BKT:tä.

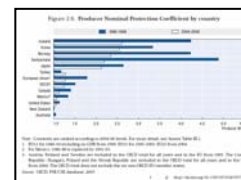
Eniten edistystä on tapahtunut tavassa, jolla tuki myönnetään tuottajille

Tuen tuotantoa ja kauppaa eniten vääristävät muodot, jotka liittyvät tuotantomääriin tai erilaisiin panostuksiin, laskivat vuosien 1986–88 tuottajatuen 86 %:sta vuosien 2004–06 64 %:iin OECD-alueella. Tuotantoon liittyvän tuen (mukaan lukien markkinahintatuki, joka heijastaa pääasiassa rajaturvatoimenpiteitä) lasku näkyy myös kotimaisen tuottajan ja rajahintojen välisen aukon merkittävänä kutistumisena (mitattuna tuottajan nimellisenä suojauskertoimena, NPC). Vuosina 1986–88 OECD:n tuottajien kesimääräiset hinnat olivat 51 % rajahintoja korkeammat. Vuosiin 2004–06 mennessä erotus oli puolittunut 25 %:iin. Eniten erot olivat pienentyneet Sveitsissä, Norjassa ja Islannissa. Näissä maissa tuottajahinnat ovat kuitenkin edelleen yli kaksi kertaa rajahintojen suuruiset, kuten myös Japanissa ja Koreassa. Tuen eniten vääristävien muotojen vähennyksiin on liittynyt nykyiseen tai ei-nykyiseen pinta-alaan, eläinten määrään, liikevaihtoon tai tuloihin perustuvien maksujen lisääntyminen. Viime vuosina sellaisten maksujen merkitys, jotka eivät edellytä tuotantoa, on kasvanut. Maksuihin on entistä suuremmissa määrin liitetty etenkin ympäristöä koskevia täydentäviä ehtoja.

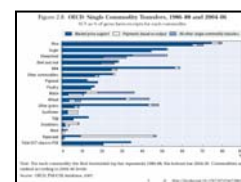
Useimmat tuet ovat edelleen tietyille tuotteille, mutta tuottajille enemmän liikkumavaraa tarjoavat politiikat kasvattavat merkitystään

PSE:n tärkein osa on edelleen SCT (single commodity transfer), vaikka niiden osuus kokonaistuottajatuesta laski vuosien 1986–88 88 %:sta vuosien 2004–06 64 %:iin. Yhteen tuotteeseen kohdistettujen siirtomenojen vähentäminen on ollut epätasaista tuotteiden kesken. Vaikka tuottajan tulojen SCT-osuus laski yli puolella maidon, munien, viljan ja öljykasvien siementen kohdalla, lasku on ollut vähäistä muilla perinteisesti voimakkaasti suojelluilla sektoreilla, kuten riisi ja sokeri. Tuki on kehittynyt vuosien saatossa kohti budjetin mukaisia maksuja, joilla on vähemmän tekemistä tietyn tuotteen tuotannon kanssa (eikä näin ollen SCT:hen, joko niin, että maksu on hyväksytty tuoteryhmälle (tai

Kaavio 2.6. Tuottaja-NPC maittain

Kaavio 2.8. OECD: Yhden tuotteen siirtomaksut tuotteittain

kaikille tuotteille) tai että maksuoikeuden saaminen ei edellytä tuotantoa.

Vuosina 2005 ja 2006 politiikassa toteutettiin tärkeitä muutoksia...

Vuoden 2003 yhteisen maatalouspolitiikkauudistuksen toteuttaminen jatkui Euroopan unionissa kertamaksusuunnitelman esittelyllä, joka käynnistyi vuonna 2005, ja uudistuksen laajentamisella sokerintuotantoon vuonna 2006. Kaudeksi 2007–13 hyväksyttiin uusi Maaseudun kehittämisasetus, jossa EU-maat kehittävät toteutusohjelmiaan. Islanti korvaa tuotantoon perustuvan maidon maksun asteittain headage-maksuilla (2005–12). Japanissa julkaistiin uusi ruoan, maatalouden ja maaseudun perussuunnitelma. Sen yksi ominaisuus oli vuodesta 2007 alkavien uusien suorien maksujen esittely, jotka tarjoavat tuottajille enemmän liikkumavaraa tuotantopäätösten suhteen. Korea aloitti riisipolitiikkansa muutosten toteuttamisen, joihin kuuluu valtionoston lopettaminen ja suorien maksujen käyttöönotto. Sveitsi poistaa maitokiintiöjärjestelmänsä käytöstä asteittain.

...ja uusia muutoksia harkitaan

Yhdysvalloissa on 2002–07 Farm Bill -lain viimeinen vuosi ja ehdotuksia uudeksi laiksi tehdään. Sveitsin ehdotukset uudeksi maatalouspolitiikaksi vuosiksi 2007–11 (AP 2011) merkitsevät siirtymistä kauemmaksi tuotteiden hintoja tukevista toimista.

Monenkeskiset maatalouskauppaneuvottelut jatkuvat, mutta onnistuneita tuloksia on hankala tavoittaa

Dohan kehityssuunnitelman (DDA) kauppaneuvottelukierros jatkui WTO:n tuella, mutta päätökseen ei päästy, ja kahdenkeskiset ja alueelliset kauppasopimukset lisääntyivät. Monenkeskisten kauppaneuvottelujen kehittyminen lisäisi maatalouspolitiikan uudistuksen kannustimia.

© OECD 2007

Tämä yhteenveto ei ole virallinen OECD-käännös.

Tämän yhteenvedon kopioiminen on sallittua sillä edellytyksellä, että OECD:n tekijänoikeudet ja alkuperäisen julkaisun nimi mainitaan.

Monikieliset yhteenvedot ovat käännettyjä otteita OECD:n julkaisuista, jotka on julkaistu alun perin englanniksi ja ranskaksi.

Julkaisu on saatavilla maksutta OECD:n verkkokirjastossa osoitteessa www.oecd.org/bookshop/

Lisätietoja antaa: OECD Rights and Translation unit, Public Affairs and Communications Directorate
Sähköposti: rights@oecd.org faksinumero: +33 (0)1 45 24 99 30

OECD Rights and Translation unit (PAC)
2 rue André-Pascal, 75116
Paris, France

Vieraile osaston verkkosivuilla osoitteessa www.oecd.org/rights/

